

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เอามาเป็นคติบ้าง

เมื่อวานไปนาสีดา พระก็เยอะ คนก็เยอะ ดูว่าฟ้าชายเสด็จตอน ๕ โมงเย็น เราพอเสร็จดูว่าบ้ายโมงออกมา พอเสร็จแล้วออกเลย นี่จะเป็นทางชาวบ้านหรือทูลฟ้าชายเสด็จ จะเป็นทางชาวบ้านหรือเป็นทางวัด (ทางวัดเขาขอพระราชทานเพลิงไปครับ) ที่ถามเพราะกรรมฐานเราไม่อยากจะไปยุ่งทางบ้านทางเมืองท่านลำบากหมด กรรมฐานยุ่งอะไร ขอพระราชทานเพลิงศพอะไรๆ ทูลเชิญเสด็จบ้างอะไรบ้าง กรรมฐานเรา พูดตรงๆ อย่างนี้ละ บ้ายศบ้ายอพวกนี้ละ กรรมฐานบ้ายศ กรรมฐานบ้ายอ ยกยอในหัวใจ ขึ้นส่งงาม ไปที่ไหนงามหมดนะ พระพุทธเจ้าเสด็จไปพระองค์เดียวก็งาม สวาททั้งหลายไปในป่าในเขาที่ไหนงาม เอามาเป็นคติบ้างซิ

นี่เป็นบ้ำตั้งแต่ลมปากภายนอก ได้ชื่อได้เสียงได้แต่ลมปากก็เอา ธรรมแห่งผากภายในหัวใจ ใช้ไม่ได้นะ ให้ธรรมส่งงามในหัวใจไปไหนส่งงามหมด เราพูดอย่างนี้ก็ไม่ใครพูด ไม่มีใครกล้าพูดแต่มันกล้าทำ มันไม่กล้าพูด กล้าทำทุกแห่งทุกหน เป็นบ้ำกันไปหมด ไม่มีใครกล้าพูด หลวงตานี้กล้า ถ้าว่ากล้าก็เลยกล้า เพราะรวมลงแล้วไม่มีกล้า ไม่มีกลัว ไปตามธรรมเลย พูดอย่างตรงไปตรงมา

กรรมฐานอย่าตื่นเต้น พระพุทธเจ้าท่านไม่พาให้ตื่นเต้น กรรมฐานเป็นเจดีย์ของโลก ให้เขาได้ถือเป็นคติตัวอย่าง อย่าเอนอย่าเอียง ให้ตรงไปตรงมาตามอรรถตามธรรม ที่ไหนสงบสบายตามอรรถตามธรรมให้อยู่ให้ไปทีนั้น อย่าเสือกนั่นเสือกนี้ ใช้ไม่ได้กรรมฐานเรา ไม่มีอะไรที่จะเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน เลิศอยู่ที่นั่น เลิศเลออยู่ที่นั่น อัจฉรย์อยู่ที่นั่น ไปที่ไหนส่งไปหมดเลย มนุษย์ไม่เห็น เทวบุตร เทวดากราบไหว้บูชา รุกขเทวดา อากาศเทวดา พวกนี้เขาตาแหลมคมเขาเห็น

จิตใจของท่านผู้ปฏิบัติธรรม มีธรรมในใจและธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันไปไหนส่งงามไปหมดนั่นแหละ นั่นละธรรมพระพุทธรเจ้า ให้ดูภายในอย่างนั้น อย่าดูแต่เรื่องนอกๆ กรรมฐานเราให้เป็นหลักธรรมชาติ ถ้าจะเป็นขึ้นเอง เช่นอย่างพระราชทานเพลิงก็ให้เป็นเอง อย่าไปขอ คนทิวคนโหย คนกิเลสตัณหา มาก ทิวมาก ขอมาก กวนมาก นั่น ธรรมแล้วท่านไม่กวน ให้ส่งอยู่ภายใน พอ อยู่ที่ไหนพอ ไปที่ไหนพอ ธรรมเป็นอย่างนั้นละ ไม่บกพร่อง ถ้างธรรมมีในใจแล้วอะไรจะบกพร่อง ธรรมไม่บกพร่องเสียอย่างเดียว พอ

จะเป็นโลกไปแล้วนะกรรมฐานเรา นี้ปฏิบัติมาตลอดจนทุกวันนี้ พูดตรงๆ นี้ไม่ตื่น ถึงจะอย่างไรก็ไม่ตื่น พูดตรงๆ นะ เข้าสถานที่อะไรจะสูงต่ำขนาดไหนไม่มีเอนมี

เอียง เป็นอยู่ในหัวใจ เสมออยู่ตรงนั้นตลอด นั่นละครวมกับใจเป็นอันเดียวกันเสมอ
 กิริยาท่าทางที่จะเป็นไปกับโลกสมมุติก็เป็น ทำไม่ไม่เป็น อย่างเห็นที่หน้าวัดกุจะฟ้อง
 ท่านเปา มันมาเที่ยวเพ่นพ่าน นั่นมันก็มีเห็นไหมล่ะ เมื่อเข้านี้มาเห็นพวกโยมยั่วเย้า
 เห็นเรามันมารุมใส่เรา อย่ามารุมใส่นี้ รุมใส่นั้น อ่านนั้น เราก็อ่านให้ไปอ่าน อ่านออก
 ไหมนั่นนะ ถ้าอ่านไม่ออกเราจะอ่านให้ฟัง กุจะฟ้องท่านเปามันมาเที่ยวเพ่นพ่าน พอ
 อ่านให้เขาฟังแล้วก็เข้ามา เป็นอย่างนั้น

ถ้าจะเป็นกิริยาอะไรก็เป็น เป็นเท่านั้นแล้วเลย ไม่มีอารมณ์ ใครจะไปขยี้ขย้า
 ทำไม่ท่านว่าอย่างนั้น เป็นบ้าไปๆ เราไม่เป็นบ้า พุดแล้วแล้วเลย หายเงิบๆ ตลอดนะ
 ไม่มีอารมณ์ ว่าพุดดูพุดดำ พุดนี้มันวลอ่อนหวาน เป็นธรรมล้วนๆ ออก พุดแล้ว
 หมดๆ ไปเลย

เมื่อวานไปนาสีดาคนมาก พระก็มาก คนก็มาก เราไปธรรมดาไม่ได้มีอะไร
 แหละ ก็ถูกเทศน์จนได้ละเมื่อวานนี้ เราไปในฐานกันเอง ท่านจันทร์โสมนี้ท่านเป็นรุ่น
 น้องอยู่วัดหนองผือด้วยกัน ท่านเป็นรุ่นน้องเรา แล้วก็เป็นที่กันเองมานาน คู่กันมานาน
 แล้ว เพราะฉะนั้นเวลางานศพท่านเขาก็มานิมนต์ นิมนต์ไม่นิมนต์ก็ไม่จำเป็นอะไร เมื่อ
 เราทราบแล้วเราจะไปเอง เราก็อ่านเมื่อวาน ไม่ได้ไปธุระอะไร ตั้งใจไปในงานเป็นกันเอง
 เขาก็จับเทศน์จนได้เมื่อวาน อย่างนั้นละไปไหน พอเทศน์จบแล้วก็มาเลย ไม่อยู่

วันนี้ดูว่าว่างวันนี้ ว่างสำหรับธรรมดาๆ แต่งานเราไม่ว่าง เราจะไปของเรารูทุกวัน
 สงเคราะห์โลก ไม่ใช่อะไรละความเมตตาครอบโลกธาตุในหัวใจ เพราะฉะนั้นจึงไม่อยู่
 มีแต่อำนาจความเมตตา จตุปัจจัยไทยทานมีเท่าไรหมดๆ อำนาจความเมตตากวาด
 ออกๆ มันอยู่ในใจนี้ มันเป็นอย่างนั้น คำว่าพอก็เรียกว่าพอ ความเมตตาสิ้นพัน ไปที่
 ไหนเป็นอย่างนั้น วันนี้ก็ไม่ทราบจะไปไหน ส่วนมากมักจะไปตามโรงพยาบาล เพราะ
 โรงพยาบาลอดอยากขาดแคลน แต่มักจะเข้าไปที่อดอยากขาดแคลนมาก ๆ เช่นอย่าง
 ทางชัยภูมิ ทางอำเภอกุเชียว ทางเกษตรสมบูรณ์ เข้าไปลิกๆ นะ ที่อยู่ตามถนนหนทาง
 อยู่ใกล้ตลาดเราก็ไม่ค่อยไป ไปที่ลิกๆ สงสาร ไปแล้วก็มอบให้โรงพยาบาลโรงละสอง
 หมื่นๆ ให้ทุกโรง

ต้นเหตุที่จะได้อาเงินให้เขานี้หมอละพุดเอง ว่า เอ้อได้ของหลวงตามา หลวงตา
 เอมาสงเคราะห์นี้รายจ่ายก็จะลดลงมาก ตามธรรมดาโรงพยาบาลนี้จ่ายเดือนละหมื่น
 เป็นโรงพยาบาลเล็กอยู่ในป่า หลวงปู่เอามาที่นี่จะได้เข้าไปถึงสี่พันนะ จะจ่ายเพียงหกพัน
 มันก็สะดวกใจเราก็คง ตั้งแต่นั้นมาก็ให้โรงละสองหมื่นๆ เขาไม่ได้เจตนาจะขอเรา เขาพุด
 ถึงเรื่องว่าการจับจ่ายในโรงพยาบาลของเขามีจำกัดจำเขี่ยมาก อดอยากขาดแคลนมาก
 เราไปนี้เพิ่มเข้าไปตั้งสี่พัน เขาว่าอย่างนั้นในเดือนหนึ่ง เพราะของเต็มรถ ค่าใช้จ่าย

ประมาณหกพัน ในนี้ปรกติจ่ายเดือนละหมื่น เขาว่าอย่างนั้น ตั้งแต่นั้นมาเราก็ให้โรงละ สองหมื่น ๆ ไปหมดทุกโรง สงสารจะว่าอย่างไร

เราไปให้โรงละสองหมื่น ๆ จันทร อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ ๕ วันนี่ไป ๕ โรง ถ้า ไม่มีงานอย่างอื่นแทรกก็ไป ๕ โรง เรียกว่าอาทิตย์ละหนึ่งแสน การจ่ายเงินวัดนี้เปิดโล่ง ไปหมดนะ เหมือนตะกร้าตักน้ำ พอยกขึ้นชำหมด อันนี้ก็เหมือนกันมาทางนี้ชำทีเดียว หมดเลย ไม่มีเหลือ ออกเพื่อประโยชน์แก่โลก เราเองไม่เคยสนใจนะ ไม่สนใจ เพราะ เราบอกเราพอแล้วไปสนใจกับอะไร ไม่เอา อะไรมาก็ออกเพื่อโลก ๆ ทั้งนั้น เราเป็นที่ สบายใจ ไปเพื่อโลก ๆ

ไฟเขียวไฟแดงพวกขายดอกมั่งดอกไม้อะไรอย่างนี้ ไปก็จอดรอให้เขา ไฟเขียว ไฟแดงให้คนละสามร้อย ๆ มีก็คนให้คนละสามร้อย ๆ แม้เราจะมีรถผ่านบ้าง ๆ เลยกี่ ตามเราสั่งรถนำไว้แล้วข้างหน้า ไปถึงไฟเขียวไฟแดงให้หยุด ไปถึงนั้นเขาก็หยุดก็เรียก พวกดอกไม้มา มีก็คนเรียกมาหมด ให้คนละสามร้อย ๆ แล้วไป มันหากเป็นอยู่ในจิต แต่ก่อนมันหากเป็นธรรมดาเรา ๆ ท่าน ๆ ทั่ว ๆ ไป แต่เวลามาปฏิบัติธรรม ปฏิบัติจนถึง ขึ้นเต็มภูมิในหัวใจแล้วที่นี้มีตั้งแต่ความเมตตาออก กระจายออกหมดเลย เอาละที่นี้ให้ พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz